

Derjom det sagde det, saa maatte det nødvendigt anerkjende, at den foreliggende Traktat paa et væsentligt Punkt indeholder en Indrømmelse til denne Forbring, forsaavidt den ned sætter Vintolden om trent til, hvad den var før Krigsstattens Indførelse. Denne Opfattelse gjør Flertallet imidlertid ikke gjældende; det siger: Det er ikke selve Krigsstattoldsatserne, vi ville have ophævede, men vi ville have en Nedgang i Skatterne, som svarer til det Beløb, Krigsstatten udgjør; det er et Billighedskrav fra Befolkningens Side. Jeg maa nu tilstaa, at jeg ikke indser, hvorledes man, naar man vil beholde Krigsstattolden paa Vin, The og Tobak og tildels endog have en højere Told paa disse Artikler, saa dog kan sige, at Befolkningen har et Billighedskrav paa at faae et til Krigsstatten svarende Beløb til Afgang i Statterne. Man vil ikke give dem, der drikke Vin og The, en tilsvarende Nedsættelse. Dværtimod tænker den ærede Ordfører paa at faae indført en Skat, hvorved man yderligere beskatter dem, der drikke Vin, og vel ogsaa dem, der drikke The; thi de maa vel stilles i Klasse med hine som de mere Velhavende. Nu kan jeg ikke indse, hvorfor den Omstændighed, at en Del af Befolkningen maa betale en højere Skat for at drikke Vin og The, som man ikke vil eftergive, men dværtimod finder at være for lidt for dem at betale, kan give den øvrige Del af Befolkningen, som ikke drikker Vin og The, Krav paa at faae en tilsvarende Nedsættelse i Skatten. Det forstaar jeg ikke, det gaar virkelig over min Forstand (Munterhed). Sa mulig det gaar ind i Flertallets, det skulde glæde mig. Jeg tror altsaa, at naar man vil opgjøre det Beløb, som Befolkningen virkelig har Billighedskrav paa at faae eftergivet, maa man i alt Fald fradrage den Skat, der svares ifølge Krigsstatloven af Forbruget af Vin, The og Tobak, og den gaar op til et Beløb af noget over $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Naar man stiller sig paa det saa at sige abstrakte Standpunkt, at det er ikke Krigsstattolden, man vil have eftergivet, men et Beløb, der svarer til Krigsstattolden, ser jeg ikke rettere, end at man ogsaa maa fradrage de Skattelettelser, der ere indrømmede Befolkningen siden 1864. Jeg skal i saa Henseende nævne, at Loven om Skiftegebyhrene af November 1874 medførte en Nedgang af disse Afgifter, som forud blev anslaaet til mellem 182,000 og 192,000 Rigsdaler, foruden en Nedgang i Stempelafgiften, som ansloges til 25,000 Rdl. Det er naturligvis lidt vanskeligt med Sikkerhed at sige, om virkelig Nedgangen har været den, men holder man sig til den Nedgang, der faktisk fremkom efter

denne Lovs Ikrafttræden, var det c. 326,000 Kr., hvortil jeg saa lægger de forudsatte 50,000 Kr. i Stempelafgift, i Alt altsaa et Beløb af 375,000 Kr. Dernæst maa det erindres, at i Juni 1879 opgav vi den indenlandske Skibsafgift med c. 70,000 Kr. Jeg skal ikke komme ind paa, ikke medregne, skjøndt det ogsaa kunde nævnes, den Lettelse, der indtraadte derved, at Rentebevillinger nu gives gratis, medens de tidligere gav en Indtægt af, saavidt jeg husker, 70,000 Kr., og endelig hør man for nyhlig ved Loven om Sindsygeanstaltternes Overgang til Staten indrømmet Befolkningen en Skattelettelser, som for Finantsaaret 1884—85 maa anslaaes til 368,000 Kr., hvortil yderligere kommer 52,000 Kr., som gives til Kjøbenhavn, altsaa til sammen ca. 420,000 Kr. Vægger man Alt dette sammen, vil det blive over $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr., som saaledes efterhaanden paa forskellige Maader er indrømmet Befolkningen i Skattelettelser siden 1864, og jeg ser ikke rettere, end at naar man stiller sig paa det rent abstrakte Standpunkt, at man kun vil fradrage det Beløb, der blev paalagt ved Toldkrigstatten af 1864, maa man fradrage disse Beløb, som saaledes efterhaanden ere indrømmede Befolkningen i Skattelettelser. Jeg tror saaledes, at fra hvilken Side man end betragter Forholdet, kan man og maa man komme til en betydelig ringere Nedgang i Toldindtægterne end den, Flertallet har foreslaaet i det foreliggende Forslag, og jeg tror ogsaa, at det vil være nødvendigt at komme til en betydelig ringere Nedgang, derjom der skal være nogen Udsgit til, at Toldreformen denne Gang bliver til Alvor.

Jeg skal endnu kort berøre den Nyhed, som findes i Forslaget i Ar, den sukessive Nedgang, hver Gang Toldbeløbet er naaet noget op over 24 Millioner. Den ærede Ordfører vil gjøre gjældende, at min Beregning paa dette Punkt er vildledende og urigtig, ligesom han i det Hele taget fremsatte en lille Udtalelse om, at Mindretallets Beregninger paa forskellige Punkter ikke ere fuldstændig rigtige, og at disse imaa Urigtigheder tilsammen danne et meget vildledende Hele. Jeg maa paa det Bestemteste benægte Rigtigheden af denne Udtalelse fra den ærede Ordførers Side. Hvad særlig angaar den Beregning, jeg har tilladt mig at gjøre som et Tankeexperiment, om hvorledes det vilde have stillet sig, naar noget Signende var blevet gennemført i 1874, betegnede den ærede Ordfører dette som en Regnekunst eller noget Signende, men det forekommer mig, at hvad han satte i Stedet, fuldt saa meget tjener den samme Betegnelse; thi han op-